

Jutta Högmänder
Annenberg School for Communication and Journalism
University of Southern California
Lukuvuosi 2016–2017
M.A. in Specialized Journalism

Loppuraportti

Yliopistosta

University of Southern California, USC, on Kalifornian vanhin yksityinen tutkimusyliopisto, jossa opiskelee vuosittain yhteensä noin 44 000 kandidaatti- ja maisteritason opiskelijaa. Sen julkinen kilpakumppani UCLA on Suomessa tunnetumpi, mutta Kaliforniassa ja Yhdysvalloissa USC on niittänyt mainetta arvostettuna – ja kalliina – kouluna. USC:n Annenberg School for Communication and Journalism on saanut myös maailmanlaajuisia tunnustusta; se on voinut QS World University Rankingissa kolme kertaa peräkkäin alan parhaimman koulun tittelin.

Erytymaininnan ansaitsevat USC:n ja Annenbergin loistavat verkostot, joita kannattaa stipendiaattienkin käyttää hyväksi. Professoreilla on kontaktit omien osaamisalueidensa huippuyrityksiin ja -johtajiin, ja he pystyvät avaamaan opiskelijoille ovia, jotka muuten pysyisivät suljettuina. Itse osallistuin muun muassa Human Rights Watchin gaalapäiväillisiin The Beverly Hilton -hotellissa ja onnistuin järjestämään vierailut ja tilaisuuden päästä keskustelemaan journalismin tulevaisuudesta esimerkiksi The New York Timesissa, Quartzissa, Google News Labissa ja The Los Angeles Timesissa. Kontaktit näkyvät myös siinä, että luennoilla käy mielenkiintoisia vieraita. Viihdejournalsmin kurssilla opiskelutoverini tapasivat Oprahin, ja itse sain vinkkejä muun muassa molempien Timesien (NY ja LA) lisäksi Huffington Postin ja Refinery 29:n edustajilta.

USC:ssä opiskelu on monelle kunnia-asia ja kulkee osalla suvussa. Nykyisiä ja entisiä opiskelijoita kutsutaan trojanseiksi, troijalaisiksi ja kaikki ovat osa trojan familyä, suurta troijalaista perhettä. Yhteenkuuluvuuden tunne ja USC-paitojen, -lippisten ja muun rekvisiitan yleisyys on suomalaisnäkökulmasta häkellyttävää. Sama teema toistuu urheilussa, jonka keihäänkärki on amerikkalaisen jalkapallon joukkue USC Trojans. Trojansin matsi marssivine soittokuntineen on show, joka jokaisen stipendiaatin kannattaa käydä kokemassa, piti sitten urheilusta tai ei. Pelit pelataan USC:n kampuksen vieressä sijaitsevalla Coliseumiksi ristityllä stadionilla, joka on entinen Los Angelesin olympialaisten urheilupyhättö.

Opinnoista

Helsingin Sanomien Säätiön stipendiaatit ottavat osaa Specialized Journalism -tutkinto-ohjelmaan, jossa jokainen opiskelija saa rakentaa oman opintopolkunsa melko vapaasti sen mukaan, mistä on kiinnostunut. Ohjelma on tarkoitettu jo jonkin verran journalistista kokemusta omaaville henkilöille, jotka haluavat syventää osaamistaan jollakin osa-alueella ja erikoistua johonkin osa-alueeseen, kuten esimerkiksi tiede- tai

urheilujournalismiin. Tänä lukuvuonna mukana oli 17 opiskelijaa, joista pääosa Yhdysvalloista, mutta myös Intiasta, Kiinasta ja Kanadasta.

Specialized Journalism -ohjelmassa on ainutlaatuista se, että pakollisia journalismikursseja on vain muutama ja valinnaisia kursseja opiskelija saa valita mistä tahansa USC:n koulusta. Opiskelutoverini valitsivat muun muassa terveystieteen, tanssin ja elokuvatieteen kursseja. Alkuperäinen tarkoitukseni oli keskittyä USC:llä politiikan ja datajournalismin opintoihin. Suunnitelmat muuttuivat, koska kaikkia kiinnostavia kursseja ei järjestetty tai ne olivat päällekkäin muiden kurssien kanssa. Loppujen lopuksi luin politiikkaa yhden kurssin verran ja datajournalismi vaihtui laajemmaksi digitaaliseen journalismiin keskittymiseksi. Kaikki opintoni olivat lopulta Annenbergin järjestämiä. Se ei varsinaisesti ole Specialized Journalism -tutkinnon tarkoitus, mutta koska se palveli omia tarkoituspäitäni ja tiesin, mitä halusin, se ei ollut ongelma.

Opiskelu Annenbergin journalismikoulussa on erittäin käytännönläheistä verrattuna maisteritason opintoihin Suomessa. Tieteen ja teorian sijasta keskitytään miltei täysin käytännön journalistisiin taitoihin ja osaamiseen. Tieteellinen puoli on keskitetty Annenbergin toiseen haaraan, viestinnän kouluun.

Koska Master of Arts -tutkinto suoritetaan vajaassa kymmenessä kuukaudessa, opintotaakka on melkoinen. Tekeminen kasautuu erityisesti midterm-vaiheeseen eli lukukauden keskivaiheille ja finalseihin eli lukukauden loppupuolelle. Jos tutkintoa havittelee perheellinen stipendiaatti, se vaatii käytännössä puolisolta kodin pitämistä pystyessä suuren osan aikaa. Stipendiaatin opinnot venyvät herkästi iltoihin ja öihin, jos haluaa viettää aikaa perheenkin kanssa. Oma lukujärjestykseni muotoutui muutenkin melko iltapäivä- ja iltapainotteiseksi, koska luennot painoutuivat myöhäisiin aikoihin.

Lukemista ja erityisesti kirjoittamista on paljon. Alussa englanniksi kirjoittaminen tarpeeksi korkealla tasolla tuntui nihkeältä, vaikka kielitaitoni onkin erinomainen. Journalistisen tekstin tuottaminen muulla kuin äidinkielellä ei ole helppoa, etenkin, jos vaatimukset ovat kovat ja opiskelukaverit pääosin natiiveja ja vielä verbaalisesti lahjakkaita sellaisia. Alun tahmeus hellitti kuitenkin parissa kuukaudessa. Luennot ovat keskusteleuvia ja osallistavia. Suomesta tutut kalvosulkeiset ovat harvassa.

Kursseista

Se, millaiseksi lukuvuosi ja kokemus USC:stä muodostuvat, riippuu pitkälti siitä, mitä kursseja opiskelija valitsee. Itse olen omiin valintoihini tyytyväinen. Valintoja tehdessä kannattaa kuunnella opiskelukavereiden ja professorien neuvoja ja miettiä, mitä itse opiskeluilta haluaa. Helsingin Sanomain Säätiön stipendiaateille edellisten vuosien stipendiaatit ovat oiva apu. Hyvä puoli valinnoissa on se, että kursseja voi lukukauden alussa valita pari ylimääräistä. Ensimmäisillä luennolla voi käydä kuuntelemassa, miltä touhu vaikuttaa, ja päättää vasta sen jälkeen, mille kursseille oikeasti kannattaa osallistua.

Valintani keskittyä digitaaliseen journalismiin osoittautui hyväksi ratkaisuksi. Digitaalisen journalismin professorit ovat nuoria ja innokkaita huipputekijöitä, jotka päivittävät osaamistaan koko ajan ja pysyvät kärryillä uusimmista suuntauksista, sovelluksista ja laitteista. Vähiten sain irti Specialized Journalism -ohjelman pakollisista kursseista, joiden vetäjät olivat lähempänä eläkeikää olevia legendoja. Esimerkiksi ohjelman vetäjä ja kahta kurssia opettava Michael Parks on Los Angeles Timesin entinen päätoimittaja ja voittanut Pulitzer-palkinnon Etelä-Afrikan rotusortoa koskeneesta uutisoinnistaan. Nautin näihin

legendoihin tutustumisesta ja keskusteluista heidän kanssaan, mutta välillä tuntui siltä, että ajan olisi voinut käyttää tehokkaamminkin.

Olen aina ollut kiinnostunut journalismista tarinankerrontana ja uusista keinoista noiden tarinoiden kertomiseen. Annenbergin keskityin digitaalisen journalismin työkaluihin. Valitsin kursseja mobiilijournalismista ja sosiaalisesta mediasta, datajournalismista, koodauksesta ja VR-journalismista. Esimerkiksi koodauskursseilla opin rakentamaan journalistisia multimediaesityksiä HTML:llä, CSS:llä, JavaScriptillä ja JQueryllä. VR-journalismiguru Robert Hernandezin virtuaalitodellisuuskurssilla olin mukana luomassa journalistista VR-kokonaisuutta Kalifornian suurimmasta järvestä, Salton Seasta, josta uhkaa tulla yksi osavaltion suurimmista ekokatastrofeista. Hernandezin kontaktiverkostot takasivat, että meillä oli käytössämme uusinta uutta olevat VR-kamerat ja apuvoimat maailmanluokan drone-pilotteja myöten. Parhailaan neuvotellaan kyseisen projektin valtakunnallisesta levityksestä.

Digitaalisen journalismin opintojeni takia pääsin viettämään aikaa myös upouudessa Annenberg Media Centerissä, joka on ehdottomasti tutustumisen arvoinen. Opiskelijat pääsevät nauttimaan Media Centerissä niin huippumodernista ympäristöstä, että töihin siirtyessä todelliset puitteet saattavat tulla osalle järkytyksenä.

Eräs hauskimista kursseista oli Journalism for Emerging and Mobile Platforms (JEDI), jossa keskityttiin nimensä mukaisesti journalismin uusiin, etupäässä mobiileihin ilmenemismuotoihin. Kurssilla muun muassa tuotettiin pelkästään kännykällä kuvattuja ja editoituja videoita, opeteltiin laatimaan hyviä push notifikaatioita, laadittiin sosiaalisen median strategia ja kuvattiin 360-materiaalia. Kurssin tärkein opetus oli kuitenkin sitä vetäneen professorin, BuzzFeedin entisen mobiiliuutispäällikön Laura Davisin mantra siitä, että nykypäivän ja tulevaisuuden journalismissa on otettava lähtökohdaksi käyttäjä ja hänen kokemuksensa ja tarpeensa. Se ei tarkoita klikkien metsästämistä ja mahdollisimman suuren yleisön kalastelua analytiikkaohjelmien avulla, vaan sen ymmärtämistä, mitä käyttäjät kultakin alustalta tai palvelulta kaipaavat ja tuon tarpeen täyttämistä.

Datajournalismia opiskelin kahden kurssin verran. Toinen niistä oli USC Annenbergin journalismikoulun ja USC Viterbin insinöörikoulun ensimmäinen yhteisprojekti, jonka tarkoituksena oli yhdistää journalismi- ja tietotekniikkaopiskelijoiden kyvyt ja tehdä laadukasta datajournalismia kaikille Los Angelesissa asuville elintärkeästä aiheesta: liikenteestä. Crosstown Trafficiksi nimetty projekti poiki muun muassa jutut siitä, milloin Los Angelesissa on todennäköisintä joutua auto-onnettomuuteen, mitkä ovat ruuhkaisimmat tiet ja eniten myöhästelevät bussilinjat. Projekti huomioitiin mediassa New York Timesia myöten. Tein lopulta myös koko maisteritutkintoni thesiksen eli lopputyön kurssista. Lopputyöni käsitteli sitä, miten Crosstown Traffic -projekti sujui, millaisia ongelmia journalistien ja insinöörien yhteistyössä oli, miten nuo ongelmat voitaisiin ratkaista ja millaisia projekteja Annenberg ja Viterbi voisivat yhdessä tehdä tulevaisuudessa. Specialized Journalism -maisteritutkinnon lopputyö on yleensä pitkä juttu tai vaikkapa kirjan luku, mutta sain erityisluvan hieman erilaisen lopputyön tekemiseen.

The Wall Street Journalin entisen yksikönpäällikön Gabriel Kahnin Monetization and the New Media -kurssi avasi silmiä ymmärtämään paremmin journalismin ansaintalogiikkoja ja bisnesmalleja. Kurssityönä laadimme perinteikkäälle Los Angeles Magazinelle tietä printtivetoisesta strategiasta kohti parempaa digitaalista tulevaisuutta. Se tarkoitti muun muassa siirtymistä tilaajamallista jäsenyysmalliin, jossa eri jäsenyysluokkiin kuuluvat ihmiset maksavat tuotteesta erisuuruisen summan riippuen siitä, miten kattavaa palvelua haluavat. Sitoutunut, yhteisöllinen yleisö olisi myös mainostajien ja muiden partnereiden

näkökulmasta houkutteleva. Jää nähtäväksi toteuttaako levikin ja mainostulojen laskun kanssa taistellut lehti laatimaamme strategiaa, sillä se myytiin kesken kurssin ja miltei koko toimituksen johto vaihdettiin.

Yksi koko lukuvuoden avartavimpia kursseja oli Amerikan presidentinvaaleja ja niiden retoriikkaa käsitellyt Annenbergin viestintäpuolen kurssi, joka tarjosi samalla katsauksen politiikan ja poliittisen viestinnän teorioihin ja amerikkalaiseen yhteiskuntaan. Olin viiden henkilön tiiviin kurssin ainoa maisteriopiskelija; muut olivat viestinnän tohtoriopiskelijoita. Seurasimme Donald Trumpin ja Hillary Clintonin välistä vaalikamppailua tiiviisti. Jokaisella luentokerralla keskityimme yhteen teemaan, kuten uskontoon, sukupuoleen tai rotuun. Vaalituloksen selvittyä järjestimme paneelikeskustelun, jossa me kurssilaiset pidimme omat alustuksemme vaalituloksesta ja vastasimme yleisön kysymyksiin. Paneelissa sain luvan toimia sekä median että muun maailman mielipiteen edustajana.

Elämästä

Valitsimme asuinpaikaksi Santa Monican kaupungin, joka on noin 20 kilometrin päässä USC:n kampukselta. Samaan asuinpaikkaan on päätyneet suurin osa Annenbergissa opiskelleista suomalaisstipendiaateista. Santa Monica on viihtyisä Tyynen valtameren rannalla sijaitseva kaupunki. Vuokrat ovat korkeat, mutta lapsiperheenä halusimme asua turvallisessa paikassa, jossa palvelut ovat lähellä ja kaikkialle pääsee kävellen.

Santa Monican vetovoimaa kasvattaa entisestään toukokuussa 2016 valmistunut Expo line, joka tarjoaa junayhteyden Santa Monicasta suoraan USC:n kampukselle. Matkaan kuluu aikaa noin 35-40 minuuttia. Kuljin yliopistolle junalla, joten auto jäi muun perheen käyttöön. Junalla matkustaminen tuli halvaksi, sillä USC:lta sai opiskelija-alennuksella kausikortin, jolla sai matkustaa julkisilla liikennevälineillä rajattomasti noin sadalla dollarilla per lukukausi. Käytin junamatkat yleensä hyväksi kursseihin liittyvien artikkelien lukemiseen tai muuhun ajatustyöhön.

Ilmasto on erityisesti Suomesta tulevalle mannaa. Aurinkoa ja valoa riittää, ja se auttaa jaksamaan myös koulutöiden taakkaa. Talvella lämpötila tippuu noin 10-15 celsiusasteen tienoille, mutta kylmimpinäkin talvikuukausina riitti lämpimiä päiviä, jolloin oli mahdollista lähteä rannalle, vaikka meriveteen ei tehnyt mieli.

Itse ihastuin Los Angelesin monikulttuurisuuteen ja luovaan energiaan. Koska opiskeluun uppoaa juuri niin paljon aikaa kuin sitä antaa, kannattaa varmistaa, että aikaa jää myös paikkojen ja asioiden näkemiselle ja kokemiselle. Los Angelesissa itsessään riittää kulmia koluttavaksi koko vuodeksi, ja Kalifornian osavaltio on täynnä upeita kohteita San Franciscosta ja San Diegosta kansallispuistojen ja rantojen kautta aavikoille. Naapuriosavaltioiden puolella ovat muun muassa Las Vegas ja Grand Canyon ja rajan toisella puolella Meksiko.

LA:n hohtoa himmentää korkea hintataso. Helsingin Sanomien Säätiön päätös korottaa toimittajastipendin summaa seuraavaksi lukuvuodeksi on oikea. Erityisesti asumiseen ja ruokakauppaan uppoaa selvästi enemmän rahaa kuin Suomessa. Euroissa maksettavan stipendin ostovoimaa heikentää entisestään dollarin vahva kurssi.

Lopuksi

Tuon Kaliforniasta tuliaisina Yes, I can -asenteen tai ainakin vakaan pyrkimyksen yrittää. Käsitykseni journalistin toimenkuvasta on muuttunut perustavanlaatuisesti. Journalisti – lue: minä – osaa muutakin kuin kirjoittaa, vaikka olisi sanomalehdessä töissä. Kyllä, journalistikin voi koodata. Kyllä, journalistikin voi kuvata ja editoida mobiilivideoita. Kyllä, journalistikin voi osallistua sen pohtimiseen, missä ja miten hänen juttunsa kannattaisi laittaa esille, jotta se tavoittaisi mahdollisimman monet ja saisi aikaan mahdollisimman paljon. Journalisti voi tehdä mitä vain, kunhan saa asiaankuuluvan koulutuksen ja on motivoitunut.

Yritän säilyttää myös kalifornialaisen uskalluksen luoda uutta, kokeilla ja testata asioita ilman pelkoa epäonnistumisesta tai siitä, että kyseessä ei nyt sitten ollutkaan ”se uusi juttu”, jota kannattaa jatkaa ikiajat. Suomessa kokeilut tuntuvat jäävän helposti hamaan tulevaisuuteen ja suunnittelun asteelle, jolloin ollaan jo auttamattomasti jälkijunassa. Esimerkiksi digitaalisen journalismin saralla Yhdysvalloissa ei tehdä mitään niin kummallista, etteikö vastaavaa voisi toteuttaa myös Suomessa – ainakin pienemmässä mittakaavassa.

Samalla olen yhä vakuuttuneempi siitä, että suomalaisen journalismin taso on korkea. Yhdenkään suomalaisen toimittajastipendiaatin ei tarvitse häpeillä omaa osaamistaan, pikemminkin päinvastoin. Kokemuksen voimin porskuttaa pitkälle Specialized Journalism -tutkinto-ohjelmassa. Kun siihen lisää kokeilunhalua, heittäytymistä ja aherrusta, palkintona on mainio stipendivuosi ja toukokuun valmistujaisissa hassu hattu ja viitta. Lukuvuosi Los Angelesissa on työntäyteinen, mutta takuulla sen arvoinen.